ΦΡΙΚΙΑΣΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΗΣ ΛΑΙΔΗΣ ΖΙΛΦΟΡΔ

I

Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶνε ἀληθινὴ καὶ βασίζεται σὲ αὐθεντικὰ δοκουμέντα τῆς ἐποχῆς Λουδοβίκου τοῦ 14ου, ποὺ βρέθηκαν στὰ ἀρχεῖα τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων.

Γεγονότα τρομακτικὰ εἶχαν συνταράξει κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ 18ου αἰῶνος ὁλόκληρο τὸ Παρίσι : Εἴκοσί ἕξη νέοι, παιδιὰ ὅλοι εὐγενῶν Παρισινῶν ἢ πλουσίων ἐμπόρων, ἡλικίας δεκαοχτὼ ὡς εἰκοσιδύο χρονῶν, εἶχαν ἐξαφανιστεῖ μυστηριωδῶς... Κανεὶς δὲν ἤξερε τί εἶχαν ἀπογίνει...

Παρ' ὅλες δὲ τὶς δραστήριες ἔρευνες τῆς ἀστυνομίας, τίποτε δὲν εἶχε φωτίσει τὸ σκοτεινὸ αὐτὸ μυστήριο...

Γενικὸς διευθυντὴς τῆς ἀστυνομίας τῶν Παρισίων ἦταν τότε ὁ Λαρενύ, ἕνας ἀξιωματικὸς δραστηριότατος. Ἐπειδὴ ὅμως ὁ καιρὸς περνοῦσε καὶ ὅλες ἡ ἐνέργειές του δὲν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα, τὸν κατηγόρησαν ἐπὶ ἀμελεία κ' ἔτσι κινδύνευε νὰ χάση τὴ θέσι του... Τότε ἕνας ἄλλος διακεκριμένος ἀστυνομικός, ὁ Λεκόκ, κατέστρωσε ἕνα ἔξυπνο σχέδιο γιὰ νὰ διαλευκανθῆ τὸ μυστήριο.

Ὁ Λεκὸκ εἶχε ἕνα γυιό, ἕνα ὡραῖο ἀγόρι δεκαοχτὼ χρονῶν. Ἦτανε ἔξυπνο παιδί, μὲ θάρρος κ' ἀποφασιστικότητα, κ' ἔδειχνε μεγάλη κλίσι στὸ ἐπάγγελμα τοῦ πατέρα του. Γι' αὐτὸ κ' ὁ πατέρας του ἀποφάσισε νὰ τὸν χρησιμοποιήση πρὸς διαφώτισιν τῆς ὑποθέσεως. Τὸν ἔντυσε λοιπὸν μὲ ὡραῖα ροῦχα, γιὰ νὰ φαίνεται νέος τῆς ἀριστοκρατίας, τοῦδωσε δυὸ πιστόλια, τοῦζωσε στὴ μέση κ' ἕνα σπαθί, ἅπως φορούσανε τότε μονάχα οἱ ἀριστοκράτες, καὶ τὸν ἔστειλε νὰ πάη περίπατο μόνος του, ἀφοῦ τοῦδωσε, γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο, κ' ἕνα πουγγὶ μὲ ἀρκετὰ χρήματα. Ἀπὸ πίσω του, ἀπὸ μακρυὰ ὅμως, ἕτοιμος γιὰ κάθε ἀπρόοπτο, τὸν παρακολουθοῦσε ὁ ἴδιος...

Δυὸ μέρες γύριζε ἔτσι ὁ Λεβεγιὲ—ἔτσι λεγόταν ὁ γυιὸς τοῦ Λεκόκ — στὴ γειτονιὰ τοῦ Παλαὶ-Ρουαγιάλ, στὴν περιοχὴ δηλαδὴ ἀκριβῶς ὅπου εἶχανε γίνει ἡ περισσότερες ἐξαφανίσεις, χωρὶς κανένα ἀποτέλεσμα.

Τέλος, τὴν τρίτη μέρα, ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς πρόσεξε, μέσ' στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου μιὰ ἐξαιρετικὰ ὄμορφη νέα, ἡλικίας εἰκοσιτεσσάρων περίπου ἐτῶν. Εἶχε ὡραῖα μαῦρα καὶ μεγάλα μάτια, καὶ περπάτημα κομψὸ καὶ χαριτωμένο. Ὁ νεαρὸς Λεβεγιὲ κύτταξε μὲ θαυμασμὸ τ' ὡραῖο της πρόσωπο. Ἐπειδὴ δὲ κ' αὐτὴ τὸν ἐκύτταξε μὲ συμπάθεια, ὁ νεαρὸς ντετέκτιβ τὴν ἐπῆρε ἀπὸ πίσω...

Προχώρησαν ἀρκετὰ διάστημα μέσ' ἀπὸ στενὰ καὶ σκοτεινὰ σοκάκια, ὥς ὅτου τέλος, ὅταν εἶχε πειὰ βραδυάσει, ἡ χαριτωμένη κόρη στάθηκε μπροστὰ σὲ μιὰ πόρτα. Ἐκεῖ κύτταξε μιὰ στιγμὴ τὸ νέο ποὺ τὴν εἶχε παρακολουθήσει, κ' ἔπειτα μπῆκε μέσα, ἀφίνοντας πίσω της μισάνοιχτη τὴν πόρτα...

Τότε χωρὶς νὰ διστάση στιγμή, ὁ Λεβεγιὲ μπῆκε κ' αὐτὸς μέσα. Ἀμέσως ὅμως ἡ βαρειὰ σιδερένια πόρτα ἔκλεισε πίσω του σᾶν νὰ τὴν ἔσπρωξε ἕνα μυστηριῶδες χέρι, κ' ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς βρέθηκε στὸ σκοτάδι.

— Ἀπ' αὐτὴν τὴν πόρτα θὰ περάσαν κ' οἱ ἄλλοι ποὺ δὲν ξαναφάνηκαν ποτέ, σκέφτηκε μ' ἀνατριχίλα ὁ νεαρὸς ντετέκτιβ.

Ἡ ἰδέα ὅμως πὼς ὁ πατέρας του ἦταν ἀπέξω τὸν παρηγοροῦσε καὶ τοῦδινε θάρρος...

Ὁ Λεβεγιὲ δοκίμασε τότε ν' ἀνοίξη τὴν πόρτα. Πασπάτεψε στὸ σκοτάδι, μὰ δὲν τὰ κατάφερε. Πασπάτεψε γύρω του, τοὺς τοίχους, τίποτε... Ἦτανε πιασμένος στὴ φάκα !...

Ἔξαφνα, ἄνοιξε μπροστά του μιὰ πορτούλα, κ' ἕνα ἀμυδρὸ φῶς ἐφώτισε τὴ σκοτεινὴ εἴσοδο στὴν ἀποιὰ βρισκόταν. Στὸ κατῶφλι τῆς πορτούλας αὐτῆς, πίσω ἀπὸ ἕνα μπερντὲ φάνηκε τότε μιὰ γρηά. Ζητῶντας συγγνώμη ἀπὸ τὸ νέο, ἐπειδὴ τὸν εἶχε ἀφήσει στὰ σκοτεινά, ἡ γρηούλα αὐτὴ τὸν πλησίασε, τὸν ἔπιασε ἀτ' τὸ χέρι καὶ τὸν ἔμπασε μέσα σ' ἕνα μικρὸ δωμάτιο, φτωχικὰ ἐπιπλωμένο, ποὺ ὁδηγοῦσε σὲ μιὰ σκάλα. Ἡ γρηὰ προστά, αὐτὸς πίσω, κατεβήκανε τὴ σκάλα καὶ φτάσανε σ' ἕνα βαθὺ θολωτὸ ὑπόγειο...

Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμή, ὁ Λεβεγιὲ περίμενε νὰ νοιώση ἕνα τσεκοῦρι νὰ τοῦ τσακίζη τὸ κεφάλι, ἢ ἕνα μαχαῖρι νὰ τοῦ χώνεται στὴν πλάτη, ἢ μιὰ θηλειὰ νὰ τοῦ σφίγγουν τὸ λαιμό.

Δὲν ἔγινε ὅμως τίποτα ἀπ' ὅλ' αὐτά...

Ἀφοῦ προχώρησαν σ' ἕνα μακρὺ καὶ σκοτεινὸ πλακόστρωτο διάδρομο, ἡ γρηὰ τὸν ἔμπασε σὲ μιὰ μεγάλη, εὐρύχωρη αἴθουσα, λαμπρὰ φωτισμένη κ' ἐπιπλωμένη πολυτελέστατα, ποὺ τὴν ἐγέμιζε ἕνα βαρὺ ἄρωμα... Ἐκεῖ ἡ γρηὰ τὸν ἄφησε κ' ἔφυγε, κλείνοντας πίσω της τὴν πόρτα...

Τὴν πρώτη στιγμή, ὁ Λεβεγιὲ νόμισε πὼς ἦτανε μόνος μέσ' στὴν κάμαρα. Σχεδὸν ἀμέσως ὅμως, ἄκουσε πίσω του τὸ φροῦ φροῦ ἑνὸς μεταξωτοῦ φορέματος, καί, γυρίζοντας, ξαφνιασμένος, εἶδε μιὰ νέα. Ἡ νέα αὐτὴ εἶχε βγεῖ πίσω ἀπὸ μιὰ κουρτίνα ποὺ σκέπαζε ἕνα μέρος τοῦ τοίχου, καὶ πῆγε καὶ ξαπλώθηκε, κυττάζοντάς του καὶ χαμογελῶντας, σ' ἕνα ντιβάνι...

Ἦταν ἡ ἴδια νέα, τὴν ὁποίαν ὁ νεαρὸς Λεβεγιὲ εἶχε συναντήσει πρὸ ὀλίγου στὸν κῆπο τοῦ Λουξεμβούργου.

Φοροῦσε φορέματα καμωμένα ἀπὸ λεπτότατο διάφανο μετάξι, τόσο λεπτὸ ὥστε ἄφινε νὰ φαίνεται ἀπὸ μέσα σᾶν μαργαριτάρι τὸ θαυμάσιο σῶμα της. Ποτὲ του δὲν εἶχε δεῖ ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς τέτοιο πλάσμα...

Τὰ χαρακτηριστικά της ἦτανε λεπτά, τὰ χείλη παχειὰ καὶ κόκκινα... Καὶ τὰ μεγάλα μαῦρα της μάτια ποὺ πετοῦσαν φωτιές, τὸν τράβηξαν σᾶν μαγνῆτες καὶ τὸν κάνανε νὰ πέση μὲ κλειστὰ τὰ μάτια στὴν ἀγκαλιά της...

Τὸ μεθυστικὸ ἄρωμα τῶν μαλλιῶν της, ποὺ ἦσαν μαλακὰ σᾶν τὸ μετάξι, τοῦ παρέλυσε τὶς αἰσθήσεις. Κι' ἔτσι ὁ νεαρὸς ἀστυνομικός, ξεχνῶντας κάθε κίνδυνο, γέμισε τοὺς ἄσπρους της ὤμους μὲ τρελλὰ φιλιά. Ἕνα πάθος ἀκατανίκητο τὸν εἶχε κυριέψει καὶ τοῦχε πάρει καὶ τὸ λογικὸ καὶ τὴν σκέψη...

Ὁλότελα νικημένος ἀτ' τὰ θέλγητρα τῆς γόησσας, ὁ νεαρὸς Λεβεγιὲ δὲν ἀντελήφθη πὼς τὰ ἐπιτήδεια δάχτυλά της, τοῦ πῆραν τὸ πουγγὶ μὲ τὰ λεπτά του, τὰ πιστόλια του, τὸ σπαθὶ μὲ τὴ θήκη του, τὸ ρολόϊ, καί, τὸ χειρότερο, τὴν ἀστυνομική του σφυρίχτρα...

Ὅταν συνῆρθε ὁ δυστυχής, τὸ σατανικὸ αὐτὸ πλάσμα εἶχε κάνει πειὰ τὴ δουλειά του. Μ' ἕνα γέλιο σκληρὸ κ' εἰρωνικό, κατόπιν γλύστησε σᾶν τὸ χέλι μέσ' ἀτ' τὰ χέρια του, καὶ χάθηκε ἀπὸ κεῖ ποὺχε φανεῖ...

Συγχρόνως ἔσβυσε τὸ φῶς, κ' ἕνα μαῦρο σκοτάδι, ἁπλώθηκε στὸ μυστηριῶδες δωμάτιο. Τότε, ὁ νεαρὸς ἀστυνομικὸς συνῆλθε κ' ἀναλογίστηκε τὴ θέσι του.

Βυθίστηκε σὲ σκέψεις, σκέψεις μαῦρες, σᾶν τὸ σκοτάδι ποὺ τὸν περιέζωνε... Σκεφτότανε πὼς ἦτανε πειὰ ἄοπλος ἐντελῶς, στὴ διάθεση τῶν κακούργων.

Μὴ ἔχοντας τίποτα καλύτερο νὰ κάνη, σηκώθηκε κ' ἄρχισε νὰ τριγυρίζη στὸ δωμάτιο πασπατευτά, ψάχνοντας στοὺς τοίχους νὰ βρῆ κανένα ἄνοιγμα, κανένα παραθυράκι...

Τέλος, τὸ χέρι του ἔπιασε τὸ χοντρὸ πόμολο μιᾶς πόρτας, ποὺτανε κρυμμένο πίσω ἀπὸ ἕνα κάδρο. Δοκίμασε νὰ τὸ στρίψη ! Ἡ πόρτα ἀμέσως ἄνοιξε. Ὁδηγοῦσε σ' ἕνα μικρὸ κλειστὸ δωμάτιο, ποὺ τὸ ἐφώτιζε ἀμυδρὰ ἕνα σπερματσέτο...

Τότε, στὸ χλωμὸ φῶς τοῦ κεριοῦ, ὁ Λεβεγιὲ εἶδε κάτι ποὺ τὸν ἔκανε ν' ἀνατριχιάση σύγκορμος...

Μιὰ φωνὴ ἀπελπισίας ξέφυγε ἀτ' τὸ στόμα, κ' ὀπισθοχώρησε κλείνοντας μὲ φρίκη τὰ μάτια. Τί ἦταν αὐτὸ ποὺχε ἰδεῖ ; Θέαμα φρίκης ἀφάνταστο : Εἰκοσιέξη ἀνθρώπινα κεφάλια ἦταν ἀραδιασμένα μπροστά του... Ἦτανε βαλσαμωμένα, καὶ τὸ καθένα τοποθετημένο σ' ἕναν ἀσημένιο δίσκο, καὶ τὸν κιττάζανε μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια... Αὐτὸ εἶχε ἀτομείνει ἀπὸ τὰ φτωχὰ παιδιὰ ποὺχαν ἐξαφανιστεῖ τὸν τελευταῖο καιρό... Ὁ Λεβεγιὲ θέλησε νὰ φωνάξη. Ἀλλὰ πρὸς τί ;

Ἄξαφνα, τότε ἄκουσε πίσω του ἕναν ἐλαφρό, ἀνεπαίσθητο κρότο, καὶ γυρίζοντας εἶδε τὴν βαρειὰ κουρτίνα τῆς πόρτας νὰ τραβιέται πάλι. Καὶ συγχρόνως, στὸ μισόμαυρο ποὺταν ἁπλωμένο στὴν κάμαρα, εἶδε νὰ μπαίνη πάλι μέσα ἡ μυστηριώδης γόησσα... Μὲ τὴ διαφορὰ πὼς τώρα τὴ συνώδευαν τρεῖς ἄντρες ὁπλισμένοι...

Ὁ Λεβεγιὲ ἔννοιωσε κάτι σᾶν ζάλη... Τοῦ φαινότανε πὼς ἔβλεπε τώρα τὸ ἴδιο του τὸ κεφάλι κομμένο κ' αὐτό, γεμάτο αἷματα, νὰ τὸν κυττάη μ' ὀρθάνοιχτα μάτια, βαλμένο στὴ σειρὰ μαζὺ μὲ τἄλλα, ἀπάνω σ' ἕνα δίσκο...

Ἕνας θόρυβος ὅμως ποὺ ἀκούστηκε τὴν ἴδια στιγμὴ ἀτ' ἔξω, τὸν ἔκανε νὰ συνέλθη. Ἄκουσε φωνές, κρότους ἀλλόκοτους, κατάρες, βρισιές, κραυγὲς νίκης καὶ θριάμβου καὶ ἔπειτα βήματα βαρειὰ καὶ κλαγγὲς ὅπλων... Κι' ἄξαφνα τὸ δυνατὸ κόκκινο φῶς ἑνὸς πυροσοῦ γέμισε τὸ δωμάτιο...

Ἡ πολλὲς ὅμως συγκινήσεις εἴχανε πειὰ καταβάλει τὸ νεαρὸ ἀστυνομικό. Καὶ βγάζοντας μιὰ φωνή, ἔπεσε ἀναίσθητος στὸ πάτωμα.

* * *

Ὅταν ἄνοιξε πάλι τὰ μάτια του, εἶδε δίπλα του γονατισμένον τὸν πατέρα του. Γύρω του, ἕνα σωρὸ ἀστυνομικοὶ κρατοῦσαν τὴν ὡραία νέα καὶ τοὺς τρεῖς ἄλλους κακούργους δεμένους... Ὁ πατέρας τοῦ Λεβεγιὲ εἶχε κατορθώσει νὰ σπάση τὴν πόρτα καὶ νὰ μπῆ μέσα.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων συνελήφθη κρυμμένη σὲ μιὰ μυστικὴ καμαρούλα τοῦ σπιτιοῦ αὐτοῦ, κ' ἡ γρηὰ ποὺ εἶχε ὁδηγήσει μέσα τὸ γυιὸ τοῦ Λεκόκ. Ἀπεκαλύφθη τότε πὼς ἡ γρηούλα αὐτὴ δὲν ἦτανε παρὰ ἕνας λωποδύτης ποὺ ἐπὶ πολλὰ χρόνια τὸν ἀναζητοῦσε ἡ ἀστυνομία, καὶ ποὺ τὰ κατάφερνε πάντα, εἴτε ντυμένος γυναῖκα, εἴτε φορῶντας μιὰ ψεύτικη γενειάδα, νὰ τῆς γλυστρήση ἀπὸ μέσ' ἀτ' τὰ χέρια...

Τί ἀπέγινε κατόπιν μὲ τὴν τρομερὴ αὐτὴ συμμορία θὰ σᾶς τὴ διηγηθοῦμε στὸ ἄλλο φύλλο.

Στὸ κατῶφλι τῆς πορτούλας αὐτῆς, πίσω ἀπὸ ἕνα μπερντέ, φάνηκε τότε μιὰ γρηά...